

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 10. Quomodo D. Iosephus electus sit ad Christi Paternitatem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

conclusus Cantic. c. 4. vers. 12. Corpus dico superbenedictæ Matris Dei, jure matrimonii esset Divi Iosephi, quando concepit Christum, nec ullo modo per istam conceptionem ab eo divisum fuerit, ut constat (separatur enim tantum per actum illicitum, qui non est inventus in Virgine) fructus etiam illius dulcissimus Iesus D. Iosephi fuit.

VII. Quamvis hæc res per se clarissima sit, obijciunt tamen sic aliqui, licet hic fructus, scilicet Christus Dominus, conceptus sit & natus ex Mariâ D. Iosephi conjugè, & in ipsius conjugio, non tamen naturaliter, sed supernaturaliter, idest virtute Spiritus sancti, qui illum in Virgine de Virgine efformavit, est de fide: non ergo potest Divo Iosepho hic fructus attribui, aut ullum jus in illum ei competere, sed omnino totus est Spiritus sancti: Respondeo negando consequentiam: proles enim quæ in legitimo conjugio nascitur, conjugum est, quomodocumque nascatur, sicut seges nata in agro meo sterili, arbor, fons, flos, miraculosè ortus in horto meo meus est: quare sicut Christus verè Beatæ Virginis est filius, etiam si ex eâ miraculosè sit conceptus & genitus, sic & idem jure conjugii est Divi Iosephi filius, etiam si ex conjugio non naturaliter sed miraculosè sit genitus.

VIII. Addo longè potiori jure Christum pertinere ad Divum Iosephum quam seges illa, arbor illa, fons vel flos ille miraculosè in horto vel agro ortus pertineret ad Dominum agri vel horti: tum quia ager & hortus ille tantum de jure humano pertinent ad Dominum, seu illum, cujus dicuntur ager vel hortus, corpus autem Divæ Deiparæ ad Divum pertinet Iosephum de jure divino, idque duplici titulo: Primo, generali & ipsi cum cæteris conjugatis communi, scilicet ex institutione matrimonii, quæ divina est, & à primâ rerum constitutione, per quod conjuges fiunt una caro in ordine ad prolem: Secundo, speciali; quia fuit à Deo specialissimè, & ex singulari privilegio & dispensatione D. Iosepho Beatissima Deipara tradita, & ipse ad illius conjugium electus & elevatus, ut

per hoc fieret Pater illius divinissimæ Proles, quæ ex eâ nascitura erat.

Fateor hanc sententiam valdè favore Divo Iosepho, locupletissimè innuere quàm magna sit ejus paternitas, quàm sit stricta conjunctio & affinitas quam habet ex eâ cum Christo, mirificeque per illum illustrari, atque apparere illam supra modum eminere cæteris paternitatibus, quæ non sunt per generationem.

Verumtamen hoc necdum mihi plenè satisfacit, neque enim omnino evacuat id totum quod est in istâ D. Iosephi paternitate, & in quo verè ac formalissimè consistit hæc singularis & admirabilis paternitas, quæ nullam unquam similem habuit, aut habitura est: quod antequam proferam, prius præstruendum quomodo ad illam paternitatem sit à Deo electus? an scilicet directè & in se immediatè? an verò indirectè tantum & mediatè ac in alio? ex hoc quippe omnino pendet id totum quod de eâ singulariter dictur sumus.

CAPUT X.

Quomodo Divus Iosephus electus sit ad Christi Paternitatem.

NOTANDUM duplicem esse electionem seu volitionem alicujus rei: una est directâ, alia indirectâ: Directâ, est illa quâ aliquid in se actu positivo ad ipsum immediatè terminato volumus: indirectâ, quâ tantum mediatè & in alio cum quo habet connexionem, quodque ex illo videmus secuturum.

Igitur propositæ quæstionis hic est sensus: an scilicet actu positivo & voluntate expressâ, & directâ, ac ad Divum Iosephum in se terminatâ dixerit Deus, volo Iosephum esse filii mei Patrem? an verò sic, volo Iosephum esse Matris filii mei Sponsum & conjugem, ex quo videbat consecuturum ut esset Filii sui Pater, quod est indirectè, mediâtè, & in alio tantum voluisse ut esset Pater filii sui.

Authores

III. Authores præcedentis Sententiæ videntur tantum hoc secundum velle: Ego verò plus volo, & dico Deum directè, & actu immediatè ad ipsum Divum Iosephum terminato, voluisse ut esset Filius sui Pater. Probatur primò, ex illo Matthæi cap. 1. *Iacob autem genuit Ioseph virum Mariæ de qua natus est IESVS, qui vocatur Christus*, tibi vides quod quando primùm Scriptura loquitur de D. Iosepho, ejusque magna-lia profert, non potuit ipsum dicere Sponsum Virginis, quin statim ac simul & semel exprefferit Patrem Christi, quod & ferè semper, quoties de illo incidit sermo, Evangelium observavit: Quæ verò hujusce rei genuina ratio, nisi quod D. Iosephus, licet fuerit ab æterno electus, ut esset Sponsus Virginis, non tamen hoc solum, sed etiam ut esset Pater Christi, eumque ut Pater filium sollicitè curaret, & hoc præcipuè?

IV. Et licet primò dicatur quod fuerit vir Mariæ, quam insinuetur Pater Christi, id idèò contigit, quia primò fuit Sponsus seu vir Mariæ in executione quam Pater Christi, ut constat. Sed quia primum in executione est ultimum in intentione, & è contra juxta doctrinam omnium Philosophorum, hinc manifestè sequitur quod asserimus quod D. Iosephus fuerit primariò & principaliter in intentione Pater Christi, secundariò verò Sponsus Virginis.

V. In hujus quoque asserti nostri confirmationem observanda phrasia Sacrae Scripturae Luc. cap. 2. vers. 33. ubi sic dicitur: *Et erant Pater ejus & Mater mirantes super his quæ dicebantur de illo, cur quæso dicit sic. Erat Pater ejus & Mater mirantes, &c.* dividendo, non verò potius sic, *Erant Pater & Mater ejus mirantes, &c.* conjungendo? hoc enim ultimum aptius videbatur & concinnius. Certè cum teste D. Petro Chrysologo serm. 146. *Non apices, non litteræ, non syllabæ in Evangelio divinis sint vacua mysteriis*, opinor per hoc Evangelistam istum Mariæ scribam, & Divi Iosephi præconem præcipuum, à Virgine instructum, & ex Mariæ dictamine, insinuare voluisse, D. Iosephum non ex vi conjunctionis cum Beatâ Deiparâ primariò esse Patrem Iesu, sed

de per se; & ex vi electionis directè, immediatè, & primariò ad ipsum terminata.

Probatur ibidem iterum ex magnâ differentiâ utriusque voluntatis directæ, dico, & indirectæ, & ejus dispositionis ac propensionis erga illa quæ ipsa directè vult, & quæ indirectè: quæ enim directè volumus, ea propriè & in se volumus & appetimus, & in ea prono & benevolo, amico & efficaci ferimur affectu: quæ verò indirectè tantum & consequenter, ea improprie tantum & negativâ quâdam admittance volumus in causâ cum quâ habent connexionem, quam si non haberent sæpè nollemus & averfaremur, quod signum est magni & intensi affectus & appetentiæ illius quod directè volumus, non hujus quod indirectè tantum, quandoquidem & hoc sæpè propter illud inviti velimus, ex eo quod illud sine hoc obtinere non possemus: cum ergo nihil repugnet quo minus Divus Iosephus hæc directâ voluntate fuerit in Patrem Christi electus, quare non hæc, sed illâ voluntate indirectâ electum existimarem & dicemus?

Non ergo plenè evacuat præcedens sententia id totum quod est in D. Iosephi paternitate, cum ex eâ omninò sequeretur quod indirectè tantum, per accidens & negativâ quâdam permissione electus sit in Patrem Christi: si enim idèò præcisè est Pater Christi, ut vult ista sententia, quia fuit Sponsus Virginis, non ergo alio actu voluit Deus illum esse Patrem, quam eo quo voluit esse Sponsum, in quo vidit sequiturum ut esset Pater: At hoc modo velle, est tantum velle in alio, indirectè, mediatè, per accidens, & negativâ admittance, ergo &c.

Negabis fortè ejusmodi illationè cum P. Francisco Amico & Societate Jesu in alia tamen materiâ: quia, inquit Franciscus Amicus etiam illa quæ in aliis tanquam in causâ volumus, directè velle possumus, possum enim per causam directè tendere in effectum, & tunc effectus ex causâ secutus, erit mihi directè voluntarius: ut si v. g. mediâ potionem venenatâ procurem mortem Symphronio: mors Symphronii secuta

ex istâ potionem venenatâ tanquam ex causâ, dicitur mihi directè, non verò indirectè voluntaria, quia directè est à me per talem causam intenta: Eâdem ergo ratione potuit Deus per conjugium Divi Iosephi cum Diva Deiparâ, directè tendere ad paternitatem D. Iosephi respectu Christi Domini.

IX.

Respondeo vehementer hallucinari objicientem, in eo quod non distinguit inter esse volitum in se, & volitum in alio, & inter esse volitum propter se, & volitum propter aliud. Primum, significat causam & effectum: Secundum, finem & medium: & quidem ultrò fateor finem & medium, seu volitum propter se & volitum propter aliud posse esse, & esse de facto directè volita, sed hæc non nisi duplici actu, intentionis scilicet circa finem, & electionis circa media: nego autem in alio tantum volitum posse esse directè volitum.

X.

Et quamvis medium possit esse & sit de facto causa sui finis, ut in exemplo allato de potionem venenatâ in mortem Symphronii: non tamen idè finis ut effectus est directè volitus, quia volo medium ut causam illius, sed quia finis ut finis per se & in se prius fuerat intentus, quam tenderetur in illum per medium ut illius causam: unde si potio venenata v. c. (ut ne ab allato discedamus exemplo) præcisè consideretur ut causa, ex quâ sequeretur mors Symphronii si illi daretur (quo pacto mors Symphronii nullo modo erit intenta, nec ullam habebit ratione finis respectu potionis) dico tunc quod præcisè volendo dare potionem istam venenatam, ex qua prævisa est mors Symphronii secutura voles tantum potionem dare directè & in se; mortem autem Symphronii indirectè & in potione, & consequenter mors Symphronii secuta ex potionem venenatâ, eatenus tantum mihi erit directè voluntaria, & non aliter, quatenus per me intenta fuit ut finis, priusquam de illâ potionem venenatâ portigendâ cogitarem, vel decernerem, aut per illam in dictam mortem Symphronii tendere voluissem.

XI.

Instabis, potuit Deus directè intendisse ut D. Iosephus esset Pater Christi per conjugium ipsius cum Divâ Vir-

gine, sicut potest intendi mors Symphronii per potionem venenatam: ac sicut potio venenata est causa mortis Symphronii, ita conjugium cum Divâ Virgine erit causa Paternitatis Divi Iosephi.

XII.

Respondeo primò, non esse paritatem in casu exemplificato, quia matrimonium non est causa influens in Paternitatem aut filiationem sicut potio venenata in mortem Symphronii, unde non potest per matrimonium uti per causam poni Paternitas, sicut potest per potionem venenatam poni mors Symphronii.

XIII.

Ex quo magis patet prærogativa huius nostræ Sententiæ supra communissimam illam capitæ præcedentis: Matrimonium enim non fuit nec potuit esse medium vel causa Paternitatis in Divo Iosepho quemadmodum nec est in aliis Patribus, qui sunt tales per generationem, sed fuit conditio sine quâ non, quatenus scilicet sicuti si Divus Iosephus debuisset esse Pater Christi per generationem, non utique aliter fuisset quam in matrimonio: ita planè nec modo hoc extraordinario quo factus est Pater, idest circa conjunctionem, aliter fuit quàm in matrimonio.

XIV.

Respondeo secundò, concedendo quod potuerit Deus directè intendisse ut Divus Iosephus esset Christi Pater, & hanc suam intentionem voluisse exequi, & de facto executum fuisse per ipsius cum Divâ Virgine matrimonium: sed ex hoc non sequitur quod Divus Iosephus idè sit Pater Christi quia Sponsus Virginis, nisi ad summum à posteriori & in executione, sed potius è contra idè fuisse Sponsum Virginis, quia electus fuerat directè ut esset Christi Pater. Quare

XV.

Dico secundò, non tantum Divus Iosephus electus est directè immediatè & in se ut esset Pater Christi, sed etiam primariò & principaliter, secundariò verò & consequenter tantum ut esset Sponsus & conjux Sanctæ Virginis. Tum quia in Sacro-sancto Incarnationis Mysterio omnia primariò & principaliter propter Verbum, tum etiam quia & quod electus est Sponsus Beatae Virginis, id maximè propter verbum

Verbum, ut scilicet partus ejus celaretur diabolo, & ne Judæi possent habere pretextum Christum despiciendi & abjiciendi tanquam illegitimum.

XVI. Confirmatur hæc doctrina ex Evangelio, nam Matthæi cap. 2. vers. 13. dicitur, *Eccæ Angelus Domini apparuit in somnis Ioseph dicens, surge, accipe puerum & Matrem ejus, & fuge in Egyptum, &c.* & infra vers. 19. & 20. *Defuncto autem Herode: Ecce Angelus Domini apparuit in somnis Ioseph in Egypto dicens, surge, accipe puerum & Matrem ejus, & vade in terram Israël, defuncti sunt enim qui querebant animam pueri.* Ubi vides semper primò puerum commendari D. Iosepho, deinde Matrem ejus, ut ex hoc agnoscas ipsum propter puerum, primò præcipuè electum, deinde propter Matrem.

XVII. Querit Ugo Charenis in cap. 2. Matthæi cur Divus Iosephus in Evangelio dictus fuerit vir Mariæ antequam illa **JESUM** pareret, ne utique autem amplius postquam **JESUS** editus est in lucem: & respondet Ugo ad illa verba: *Invenimus puerum cum Maria Matre ejus, ex mente Divi Hilarii hoc modo, Dicit Hilarius super istum locum, quod Ioseph non legitur post natiuitatem Christi vir Mariæ dictus, in quo innuitur, quod ante natiuitatem vir ejus dicebatur quasi nutricius ad officium: sed post natum puerum non amplius dicitur vir, ut per hoc insinuetur quod Christo nato poterat ei pueri solatium sufficere. Ita Ugo Charenis.*

XVIII. Malim ego nec ut arbitror minus aptè per id insinuari Divum Iosephum totum utpote primariò & directè ut hîc asserimus propter Christum electum: quare eo jam nato, & in lucem edito, quando tunc ejus officium principale erga puerum requirebatur, cessat Scriptura tum vocare virum Mariæ, & vocat Patrem **JESU**, utpote qui jam totus erat Christi.

XIX. Tandem in hujus nostri asserti confirmationem huc revocari possunt optime quæ à nobis dicta superius part. 2. tract. 1. Prologo 6.

XX. Non ergo tantum cogitavit Deus directè de Virgine, quando quidem ei destinavit D. Iosephum, ut haberet puritatis & innocentia suæ Custodem,

Tutorem, Testem, & Assertorem, verbo Sponsum, & conjugem, sed maxime de Verbo, ut haberet Patrem: quare uti verè Rex est, & meritò Rex appellandus, non ille solum ad quem Regnum jure devolutionis & successionis pervenit, sed etiam ille qui ad illud viâ electionis est euectus: Eodem planè modo nostro Sanctissimo Patriarchæ verè & propriè nomen Patris competit, & tribuitur justissimè: quamvis enim non sit Pater Christi naturâ seu generatione, est tamen Dei electione ex voluntate quæ efficacissima est, cum cum ad id elegerit Deus inter omnes homines, utpote tanquam solum tantæ dignitatis capacem, imò expressè condiderit ut esset Christi Pater ut diximus supra part. 1. tract. 1. Prolog. 8.

CAPUT XI.

*Vera de veritate Paternitatis
D. Iosephi ad Christum
Sententia.*

HABET Christus duplicem Patrem, unum in Cælis, alterum in terris: unum secundum quod Deus est ab æterno: alterum secundum quod homo est in tempore: certum enim est, & certissimum in divinis esse tres Personas, quamvis unicus sint Deus; & primam istius Trinitatis Personam esse verè Patrem secundæ: certum quoque est Divum Iosephum esse ejusdem secundæ Personæ, quatenus homo est, Patrem, & ita verè Patrem in doctrinâ Sancti Augustini sicut verè est Sponsus Beatæ Virginis. *Non tantum*, inquit ille Sanctus Doctor lib. 1. de nupt. & concupisc. cap. 11. *illa Mater, verum etiam ille Pater ejus sicut conjux Matris ejus.* Ex quo hoc conficior argumentum. D. Iosephus ex Augustino est Pater **JESU** sicut est conjux Matris ejus. Sed est verissimè conjux Matris ejus, ut docent omnes Theologi, immò censent alii, qui esse de fide propter loca illa Scripturæ clarissima, *Vir Mariæ de qua natus est **JESUS** qui vocatur Christus*, Matth. eap. 1. *Ioseph fili David noli timere accipere Mariam conjugem tuam.* Et alia Tractatu præcedenti Cap. 1. ergo